

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți



Editura NEUMA  
Strada Libertății, nr. 188  
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș  
Coperta și DTP: Gelu Iordache

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României**

**Apostu, Marilena**

**Orașul cu femei triste / Marilena Apostu. -**

Apahida : Neuma, 2021

ISBN 978-606-8975-82-5

821.135.1

MARILENA APOSTU

ORAȘUL CU FEMEI TRISTE



Editura  
**NEUMA**  
2021

Volume publicate ale autoarei:

**Orașul cu femei triste**, editura Neuma, 2021

**Opt tăceri**, editura Vasiliana '98, 2020

**Iubește-ți departele!**, editura SemnE, 2019

## Cuprins

ascultă-mi somnul învelit cu jumătate de cer .....	5
mi s-a promis un pas .....	6
privește-mă, nu fii trist .....	7
cântecul nopții năvălește în casă .....	8
se rostogolesc cuvinte .....	9
cineva mă anunță că trece anul .....	10
nu sunt decât o metaforă ce-o simți în tâmples .....	11
blestemul se lipește mai greu .....	12
somnul strânge întrebări .....	13
sunt ca o pădure îmbătrânită-n toamnă .....	14
în timp ce noi povestim fleacuri .....	15
pe străzi neștiute un plâns de copil .....	16
rănilile noastre .....	17
vom rătăci .....	18
sunt de câteva zile acasă .....	19
mi-e teamă de graba ta .....	20
astăzi n-am unde pleca .....	21
vântul se răzbună pe corăbii .....	22
mi-ai spus: tu ești cea mai senină .....	23
nu știu pe unde umblă arborii tăi .....	24
trotuarele șterg întrebări desenate pe asfalt .....	25
e joi și atâta liniște .....	26
pe stradă trecători .....	27
trăim întâmplător .....	28
strada pe care niciodată nu i-a plăcut așteptarea.....	29
cheamă-mă pe vechiul meu nume .....	30

ai fost fericit în acea vară .....	31
nu sunt sigură că am să pot vinde cuiva.....	32
la ușa morții e îmbulzeală .....	33
o duminică în florării lasă verdea .....	34
stai, oprește-te! .....	35
ploaia roade ca un șoarece în pod .....	36
în fiecare clipă moare cineva .....	37
să nu crezi că faci vreo greșală .....	38
de bucurie se trăiește mult îmi spuneai .....	39
nu-i loc de odihnă .....	40
am rămas aceeași .....	41
m-ai rugat să-mi arăt chipul .....	42
când nimeni nu-i alături .....	43
am călătorit cu genunchii însângerați .....	44
ceața zdruncină orașul .....	45
oameni înfometați sfâșie aerul respirat.....	46
între un punct și o mângâiere .....	47
abia îmi amintesc trăsăturile tale .....	48
noaptea trecută a nins .....	49
rostogoliți-vă lucruri mărunte .....	50
culoarea foșnește uscat .....	51
liniștea are nevoie de lumină .....	52
de-aș găsi în toamna asta o ploaie .....	53
pe aici ai trecut .....	54
tăcerile mele .....	55
sigur o să plouă .....	56
de când ai plecat .....	57
în fiecare noapte devenim frunze îngălbenite .....	58

încerc să-mi bat joc .....	59
nu știam că sunt atât de tristă.....	60
azi-noapte în prag a ruginit o întrebare .....	61
într-o zi .....	62
orașul e un prunc adormit .....	63
degetele se zbat cu îndârjire pe geam .....	64
străzile rătăcesc fără sfârșit .....	65
ziua aceea nu mă mai așteaptă .....	66
trotuarele șterg întrebări desenate pe asfalt .....	67
pe stradă trec autobuze .....	68
liniștea clatină oglinzi .....	69
noaptea spală nepăsarea din pete .....	70
în dimineața condamnării mele .....	71
nu mai râde, nu mai râde .....	72
nimeni nu îndrăznește .....	73
am de orânduit poeme .....	74
mă apropii... deși nimeni nu e în cerc .....	75
între două etaje rufele sunt întinse.....	76
numai o clipă, te rog!.....	77
volume publicate .....	78

## ascultă-mi somnul învelit cu jumătate de cer

un chip zăvorât locuiește într-o încăpere cu pereții  
plini de griji. Îngerii pictează o cămașă subțire  
și măsoară singurătatea cu silabe rupte-n fâșii.  
Ferestrele creionează o răzvrătire,  
pofte de amintiri strecoară o spaimă frumoasă  
părului despletit. Între mine și tine respiră o întrebare.  
Luna își târăște frumusețea prin oraș.  
Ar fi trebuit undeva secunda să pătrundă cu fața la perete,  
ploi uitate și degetele tale moi... învelesc un cântec.  
Lumina e amară ca o frunză de nuc.  
Somnul meu se umple de apă și mă duce lângă cel lăsat  
să-i ung rana cu lumină, să-i spal încă o vină ațipită.  
să-i dau înapoi jumătate din florile de zarzăr căzute pe jos.

## mi s-a promis un pas

cât o jumătate de talpă și povești uitate la intrare.  
Condamnările mele stau ghemuite și visează  
portrete cu guler de mireasă.  
Păsările aduc cenușa lemnului care te-a încălzit.  
Încă un zâmbet crapă-n oglindă și nici nu mai știu  
câte vieți au trecut de când pășesc  
cu ochii închiși către tine.  
Senin cerul îngenunchează sub frunte.

## privește-mă, nu fii trist

candorile pleacă uneori. Astăzi mă voi bucura  
de trecerea ta duioasă. Ca un blestem  
strig și-mi potrivesc pielea de la spate.  
Flăcări șterg chipul neted. Poate am greșit,  
am fost prea repezită uneori.  
Bărbații din lumea mea au trecut în iubiri odihnite.  
Sunt o somnoroasă căutând miere în tremurul tău.  
Cine să mă pedepsească?  
Astăzi voi avea grijă ca moartea să nu să se simtă grozav,  
lacrimi curg ca un cântec câinesc.  
Știu, am greșit! E liniște.  
Să-mi cumperi un strigăt!

## cântecul năvălește în casă

pe masă doar câteva șoapte uitate  
de un crin înflorit și poemul scris  
într-o lacrimă necunoscută. Ești lângă mine,  
te respir cu lumină cu tot  
în zori cămașa ta miroase a somn proaspăt strivit.  
Culoarea zahărului trist  
întreabă când este zi de vizită la Dumnezeu.  
Diminețile au rămas până la glezne în fața ușii,  
astăzi nu se mai poartă singurătatea.  
Hai să ne bandajăm cu titluri de carte,  
să așternem un poem mai trist  
ca mine și împăratul Verde la un loc!  
Degetele cu miros de busuioc să frământa secunda.

## se rostogolesc cuvinte

o femeie șterge ferestrele ca să respire vești.  
Ploaia s-a ridicat să fiarbă pe la uși. Noaptea  
se așază cu disperare pe umăr.  
Încă mai tresar în somn.  
Asfaltul a desenat în dezordine un loc de odihnă.  
Într-o noapte răbdarea strecurată ca o linie  
înghesuită pe ziduri  
a pictat cu timp proaspăt o lecție de răbdare  
cu fel de fel de culori.

## **cineva mă anunță că trece anul**

tu îmi spui că n-ai văzut încă zăpadă.  
N-am încredere în întuneric,  
ca niște zile pălmuite. Străzi respiră.  
Să știi că vremea e schimbătoare. Teama  
că nu sunt îndeajuns de frumoasă să satur o carte  
sporește cerul cu înfometate tale poeme.  
Realitatea e singura încurcătură că nu putem vorbi  
când trecem în fiecare noapte prin oraș.  
Nu plânge: vei ciurui această moarte pictată.  
Să închiriem ferestre moi.  
Mai sunt câteva zile,  
să-mi torni miere pe umeri, să-mi împrumuți  
ușa ta patronată de bunătate!  
Părul tău și gândul meu se adună câteodată  
atunci ne spunem: noapte bună!  
Încă nu pot să deschid ...  
doar te privesc în fotografii,  
deja ai început o nouă dimineață cu un poem.  
Pe mine mă naște o mamă în fiecare noapte,  
mă naște fără trup  
mi-a dat viață și moarte îndeajuns.  
Somnul își face de cap.

## **nu sunt decât o metaforă ce-o simți în tâmpile**

te înfășoară cu pâine,  
cu poezie și pași împreună.  
Mâinile tale nu mă lasă să îmbătrânesc.  
Mi-ai trasat conturul pe hârtie,  
tâmpla trezită din vis acum e hașurată.  
Din palme lumina vine să bea apă,  
mireasma aceasta nimeni nu o poate opri.  
De dragul tău,  
ziua s-a îmbrăcat cu o înseninare,  
ploaia își astâmpără setea în ferestrele deschise.